

Momente de tulburare

Sabat după-amiază

Text de memorat: „«Mâniați-vă și nu păcătuți_____.» Să n-apună soarele peste mânia_____ voastră.” (Efeseni 4:26)

Chiar și familiile cele mai bune se vor confrunta cu momente de tulburare, de conflict. Aceasta este o realitate a vieții într-o lume căzută. Uneori, lucruri simple, precum cine este de rând să ducă gunoiul sau dacă fiica ta adolescentă și-a făcut tema pentru școală sau dacă fiul tău a făcut treburile care erau în responsabilitatea lui în gospodărie – probleme care deranjează, dar care sunt relativ minore, pot fi rezolvate, în general, cu o tulburare minimă. Dar alte conflicte pot amenința să scindeze viața de familie. Soacra ale cărei abuzuri și manipulări amenință să distrugă căsnicia și sănătatea unei familii; tatăl care suferă de o tulburare psihică și își abuzează copiii; fiul care își abandonează convingerile religioase cu care a crescut și se dedă la o viață de promiscuitate sau fiica răsfățată care ajunge să abuzeze de finanțele părinților.

În Noul Testament ni se spune în repetate rânduri să ne iubim unii pe alții (Ioan 13:34; Romani 12:10), să trăim în pace și în armonie (Romani 15:5; Evrei 12:14), să fim răbdători, buni și amabili (1 Corinteni 13:4), să-i prețuim pe ceilalți mai presus de noi înșine (Filipeni 2:3) și să ne purtăm poverile unii altora (Efeseni 4:2). Mai ușor de zis decât de făcut, chiar și cu membrii familiei noastre. În

8 iunie – Ziua Misiunii femeii

Dar proiecte speciale Conferințe (colectă)

studiul acesta vom vedea care sunt câteva căi de a liniști micile momente de tulburare, în special în familie.

Duminică, 2 iunie

Conflictul

1. Ce sfaturi importante ne pot ajuta să evităm conflictul cu ceilalți?

Matei 7:5 “Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.” Matei 7:5

Proverbele 19:11 “Înțelepciunea face pe om răbdător și este o cinste pentru el să uite greșeliile.” Proverbele 19:11

Scriitorul cărții Proverbele face o observație foarte realistă: „Începutul unei certe este ca slobozirea unor ape; de aceea, curmă cearta înainte de a se înteți” (Proverbele 17:14). Odată început, un conflict poate deveni incredibil de greu de stins. Conform cu Romani 14:19, putem preveni conflictul căutând lucrurile care aduc pacea și îl pot zidi pe celălalt.

Uneori, când ne acceptăm responsabilitatea într-un conflict, putem face ca partea cealaltă să se domolească. Să facem un pas înapoi și să ne gândim bine dacă merită să continuăm lupta. „Înțelepciunea îl face pe om răbdător [încet la mânie – NRSV] și este o cinste pentru el să uite greșelile” (Proverbele 19:11). Să ne gândim ce va schimba acel conflict în viața noastră în următoarele trei zile și ce impact va avea peste cinci sau peste zece ani. Câte căsătorii nu au trecut prin lungi perioade grele pentru conflicte ale căror motive par astăzi atât de mărunte! În loc să lăsăm conflictul să se lungească, atunci când vorbim cu celălalt – soțul sau soția, un copil, un prieten, un coleg de serviciu etc. – să încercăm să definim clar problema și să rămânem la tema principală a discuției. Adesea, conflictul degenerază dacă motivul care l-a stârnit se pierde printre cuvintele pline de mânie adresate și de o parte, și de cealaltă; în același timp, sunt aduse în discuție probleme sau jigniri din trecut (o astfel de desfășurare a discuției poate fi letală pentru relație, în special într-o căsnicie). Un mod de a începe mai bine sau mai domol discuția este să ne confir-

măm clar relația. Trebuie să-i spunem celuiilalt că ținem cu adevărat la el și la relația noastră. Odată ce ne-am exprimat sentimentele pozitive, putem trece la controversa imediată; totuși cu mare grijă ca, după ce am început pozitiv, să nu folosim cuvântul însă.

Dacă, după ce am început pozitiv, spun: „Însă...”, practic, neg tot ce am spus mai înainte. După ce mi-am împărtășit sentimentele, trebuie să ascult și perspectiva celuiilalt, să mă gândesc la ce îmi spune și abia apoi să propun o soluție care să aibă în vedere binele și interesul amândurora (Filipeni 2:4,5).

Gândește-te la conflicte din trecut care acum și se par prostești și insignifiante. Ce lecții poți învăța din acele experiențe care să te ajute să încerci să previi repetarea unor asemenea situații?

Luni, 3 iunie

Câteva principii pentru căsătorie

Căsătoria, ca și Sabatul, este un dar făcut de Dumnezeu oamenilor încă din Eden. Biblia ne descoperă ce luptă a dus, și încă duce, vrăjmașul sufletelor atât împotriva Sabatului, cât și împotriva căsătoriei. Chiar și cele mai bune relații de căsătorie se confruntă uneori cu conflicte.

În continuare, ne vom opri atenția asupra câtorva principii care pot ajuta cuplurile căsătorite să iasă cu bine din astfel de situații.

2. Ce principiu ar trebui să fie practicat în orice relație de căsătorie?

Efesenii 1:7 “În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” Efesenii 1:7

Trebuie să învățăm să iertăm, mai ales atunci când partenerul de viață nu merită să fie iertat. Oricine îi poate ierta pe cei care merită iertați; de fapt, aceasta nici nu este iertare. Adevărata iertare înseamnă să le acordăm iertare celor care nu sunt îndreptățiți să o primească – așa cum ne iartă Dumnezeu pe noi prin Hristos. Și noi trebuie să facem la fel. Altfel, căsnicia, dacă va supraviețui (cea ce este puțin probabil), ni se va părea un chin.

3. Ce adevăr important se găsește și în următorul verset?

Romani 3:23 “Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.”
Romani 3:23

Trebuie să acceptăm că soțul sau soția este o ființă omenească păcătoasă, care este, într-o măsură mai mare sau mai mică, degradată emoțional, fizic și spiritual. Să ne obișnuim cu gândul acesta. Să învățăm să acceptăm greșelile partenerului de viață. Să ne rugăm în privința lor. Poate că va trebui să trăim cu aceste greșeli, dar nu trebuie să facem o obsesie din ele. Altfel, acestea vor ajunge să ne distrugă viața. Un Dumnezeu sfânt și desăvârșit ne acceptă pe noi așa cum suntem, prin Hristos; și noi, care nu suntem nici sfinți și nici desăvârșiți, trebuie să facem același lucru cu soțul sau soția.

Citește Filipeni 2:4-8. Ce principiu important găsim aici, care ne poate ajuta nu numai în căsătorie, ci în orice relație dificilă?

Marți, 4 iunie

Rolul mâniei în conflict

Cine nu a trăit sentimentul de mânie, într-un moment sau altul al vieții? Situația este și mai dificilă atunci când mânia este direcționată către un membru al familiei. Odată cu refuzul de a ierta, mânia se poate transforma într-o otrăvă care va provoca multă durere și suferință în cămin, în familie și în relații, în general.

4. Cum putem găsi echilibrul între a înțelege mânia ca emoție și mânia ca păcat? Care este diferența?

Efeseni 4:26,27 „Mâniați-vă și nu păcătuiți.” Să n-apună soarele peste mânia voastră și să nu dați prilej diavolului.” Efeseni 4:26-27

Eclesiastul 7:9 “Nu te grăbi să te mânie în sufletul tău, căci mânia locuiește în sânul nebunilor.” Eclesiastul 7:9

5. Ce spune Iacov că ar trebui să aplicăm întotdeauna când este posibil, dar mai ales atunci când avem de-a face cu membri ai familiei ale căror acțiuni, atitudini și cuvinte ne fac mânioși?

Iacov 1:19,20 “Știți bine lucrul acesta, preaiubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnice la mânie, căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu.” Iacov 1:19-20

Dacă suntem mânioși pentru ceva, în loc să lăsăm mânia să atârne ca un nor întunecat asupra vieții, să o transformăm în ceva pozitiv. Să ne rugăm pentru cei care ne rănesc sau comit abuzuri împotriva noastră, să-i iertăm și să încercăm să fim o binecuvântare pentru ei. Probabil că, la început, nu va fi ușor, dar, atunci când luăm această decizie, să ne ținem de ea și Dumnezeu Se va îngriji de restul.

Uneori, rădăcina mâniei se trage din căminul în care am crescut. Oamenii mânioși provin adesea din familii mânioase, fiindcă învață de la modelele pe care le-au avut să ducă mai departe, în propria viață, același comportament, eventual transmițându-l mai departe copiilor lor. Uneori, mânia poate fi urmarea nevoilor neîmplinite sau a invidiei, ca în cazul lui Cain, pe care mânia l-a împins să își ucidă fratele.

Poate că avem motive serioase să fim mânioși, dar să nu le folosim ca scuză pentru a rămâne așa. Să nu negăm mânia și să nu încercăm să o justificăm. Mai degrabă să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să o folosim într-un mod pozitiv. Apostolul Pavel ne dă un sfat bun: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine” (Romani 12:21).

Toți avem motive să ne mâniem, uneori chiar până la durere. Uneori, poate că suntem îndreptățiți să fim mânioși. Cum putem să nu lăsăm mânia să ne strice viața și nouă, și celor din jur?

Miercuri, 5 iunie

Conflict, abuz, putere și control

Uneori, conflictul și mânia nerezolvate se pot transforma într-o relație foarte negativă, dinamic distructivă și chiar abuzivă. Abuzul poate lua mai multe forme – fizic, verbal, emoțional, psihologic, sexual etc. Dar, sub orice formă ar fi, abuzul este contrar principiului Împărăției lui Dumnezeu – dragostea neegoistă.

6. Ce învățături despre relații se găsesc în următoarele versete?

1 Ioan 4:7,8 “Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.” 1 Ioan 4:7-8

Coloseni 3:19 “Bărbaților, iubiți-vă nevestele și nu țineți necaz pe ele.” Col 3:19

În original, în limba greacă, cuvântul *necaz* se referă la a fi mândros sau înverșunat împotriva partenerului de viață, provocându-i continuu durere, manifestând ură și o ostilitate puternică. Pavel este foarte clar în afirmația sa că un soț nu trebuie să fie ostil sau violent. Abuzul sexual, fizic sau psihic nu este acceptabil pentru un soț creștin. În schimb, este recomandat să-și iubească soția. Pavel arată clar, de asemenea, că dragostea este răbdătoare și amabilă, nu este invidioasă, nu se laudă, nu este mândră, nu este nepoliticoasă, nu caută folosul său, nu este iute la mânie, nu ține raportul greșelilor celuilalt, nu se bucură de rău, ci se bucură de adevăr. Dragostea întotdeauna protejează, întotdeauna are încredere, întotdeauna speră și întotdeauna perseverează. Niciunul dintre atributele dragostei nu scuză și nu acceptă nici pe departe abuzul, indiferent de formă.

O relație sănătoasă este aceea în care ambii parteneri se simt protejați și în siguranță, în care mânia este administrată într-un mod sănătos și în care a-și sluji unul altuia este o normă de conduită. Adesea, victimele se simt vinovate, ca și când ar fi responsabile de a-și fi provocat abuzatorul sau ca și când ar merita, cumva, abuzul comis asupra lor. Abuzatorii pot fi destul de vehemenți și adesea chiar iscusiți în a-și face victimele să se simtă vinovate. Adevărul este că nimeni nu merită să fie abuzat de altcineva, iar abuzatorii sunt pe deplin responsabili de alegerile și de faptele lor. Vestea bună este că Biblia oferă mângâiere, nu acuzații, pentru victimele abuzului. În anumite situații, în care probleme scapă de sub control, oamenilor nu trebuie să le fie frică să caute ajutor de specialitate.

Unele culturi scuză și chiar permit abuzul asupra femeilor. De ce creștinii nu trebuie să accepte nicidecum un astfel de comportament?

7. „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta sunt cuprinse Legea și Prorocii” (Matei 7:12). Gândește-te la toate aspectele experienței tale, în familie și în afara ei, în care ar trebui să aplici acest principiu și, în spațiile de mai jos, scrie care ar putea fi acele ocazii și determină cum ai putea, prin credință, să faci exact așa.

1. Egoismul din noi împiedică acest principiu

2. Când mă judec pe mine, o fac cu milă, când judec pe alții, nu țin cont de nimic

3. Nu-mi pot controla simțămintele când sunt nervos

4. Spunem cuvinte grele la mânie, iar mai târziu ne pare rău că le-am spus

5. Continuati lista.....

Pavel ne îndeamnă: „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14). Chiar și atunci când facem tot, unii oameni care ne-au rănit tot nu vor asculta și nu se vor schimba. Poate că unii ne vor prezenta scuze, dar alții nu. Indiferent care ar fi cazul, este spre binele nostru, în special atunci când este vorba despre un membru al familiei, să parcurgem drumul iertării despre care am vorbit mai înainte.

De fapt, iertarea este o parte esențială a rezolvării conflictului, mai ales în familie. Când cineva păcătuiește împotriva noastră, vrăjmașului lui Dumnezeu îi place să ridice un zid între noi și acea persoană, o barieră care să ne împiedice să o iubim așa cum ne-a iubit Hristos pe noi. Iertarea este alegerea noastră de a ocoli acea barieră.

„Noi nu suntem iertați pentru că iertăm, ci așa cum iertăm! Temeiul pentru orice iertare se află în iubirea nemeritată a lui Dumnezeu, dar, prin atitudinea noastră față de alții, noi dovedim dacă ne-am însușit sau nu această iubire. De aceea, Domnul Hristos spunea: «Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura» (Matei 7:2).” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 251

În același timp, când noi suntem cei care greșim, trebuie să încercăm să refacem relația ruptă, ceea ce poate implica să mergem la cealaltă persoană, să-i spunem că regretăm ce am făcut și să-i cerem iertare. Așa a spus Isus: „Dacă îți aduci darul la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo, înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul” (Matei 5:23,24). Este frumos atunci când cineva care ne-a rănit ne prezintă scuze și își cere iertare. În același fel, este frumos să facem și noi așa față de ceilalți.

În ce fel a te gândi la toate lucrurile pentru care trebuie să-ți ceri iertare te poate ajuta să înveți să-i ierți pe alții?

Vineri, 7 iunie

Un gând de încheiere

„Prea adesea se întâmplă ca părinții să nu fie uniți în conducerea familiilor lor. Tatăl, care este foarte puțin timp acasă cu copiii și nu le cunoaște particularitățile caracterului și temperamentului, este aspru și sever. El nu își stăpânește firea, însă îi corectează pe alții cu patimă. Copilul știe acest lucru și, în loc să fie supus, pedepsa îl umple de mânie. Mama îngăduie, cu anumite ocazii, anumite abateri pe care alteori le pedepsește aspru. Copiii nu știu niciodată exact la ce să se aștepte și sunt ispitiți să vadă cât de departe pot merge cu încălcarea libertății. Astfel, sunt semănate semințele răului, care răsar și apoi aduc roade.” – Ellen G. White, *Căminul adventist*, pp. 314–315

„Căminul trebuie să fie centrul iubirii celei mai curate și nobile. Pacea, armonia, iubirea și fericirea trebuie să fie cultivate cu străduință în fiecare zi, până când aceste lucruri prețioase vor ajunge să sălășluiască în inimile celor care compun familia. Planta iubirii trebuie îngrijită atent, altfel moare. Orice principiu bun care dorim să prospere în suflet trebuie cultivat cu grijă. Iar ceea ce Satana sădește în inimă — invidia, gelozia, cearta, vorbirea de rău, nerăb-

darea, prejudecata, egoismul, lăcomia și mândria — trebuie dezrădăcinat. Dacă li se permite acestor lucruri rele să rămână în suflet, ele vor aduce roade care îi vor pângări pe mulți. O, cât de mulți cultivă plante otrăvitoare careucid fructele prețioase ale iubirii și mânjesc sufletul!” – *Ibidem*, pp. 195–196

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Judecătorii 14–20

1. Ce obișnuiau tinerii să facă pe vremea lui Samson?

2. Cine a fost blestemat și binecuvântat de mama sa pentru aceeași faptă de hoție?

3. Cine au fost preoții seminției lui Dan și ce greșală au făcut?

4. Unde se afla chivotul legământului în vremea conflictului dintre Israel și Beniamin?

Istoria mântuirii, cap. 67

5. Ce anume va studia mintea nemuritoare, cu o încântare neobosită (cu o plăcere ce nu va scădea niciodată)?

PRIVIRE GENERALĂ

„Scurte timpuri de strâmtorare” vor exista în toate relațiile care se aventurează să treacă dincolo de nivelul de simple cunoștințe. Abordarea trebuie să fie întotdeauna revenirea din ele cu ajutorul învățăturilor date de Dumnezeu prin Cuvântul Său. Dar, mai devreme sau mai târziu, conflictele se vor strecura chiar și în cele mai apropiate și mai sănătoase relații. Din fericire, Biblia este plină de cuvinte de înțelepciune care ne ajută să facem ca aceste conflicte să nu distrugă familii și prietenii.

Faptul că ni se spune să iubim și să fim amabili (Ioan 13:34,35), să trăim în pace unii cu alții (Romani 15:13-16) și să iertăm (Efeseni 4:31,32) poate să pară un sfat banal pentru familiile creștine. Dar acestea sunt exact atitudinile pe care le uităm imediat în momentul conflictului. Poate că într-o escaladare emoțională a situației, cel mai greu este să ne aducem aminte că tocmai în acele momente creștinismul nostru trebuie să fie vizibil. Mai precis, mărturia noastră creștină stă în picioare sau cade nu când ne rugăm, când studiem Biblia sau când suntem la biserică, ci atunci când ne aflăm în intimitatea căminului nostru și interacționăm în cadrul familiei.

Deoarece membrii familiei sunt înclinați să facă sau să spună lucruri pe care le vor regreta în cele din urmă, iertarea devine componenta-cheie în conflictele de familie. A fi gata să ierți, a nu ține un raport al greșelilor trecute și a nu păstra, pasiv, resentimente față de ceilalți (în timp ce se simulează iertarea) nu este ceva miraculos. Un cuplu povestea cum a trebuit să își dezvolte și să își adâncească iertarea atunci când s-au căsătorit: „Defectele noastre de caracter au ieșit la iveală cu grămada odată ce ne-am căsătorit. A trebuit să trecem de la a învăța pur și simplu să ne iertăm unul pe altul pentru greșeli izolate la a învăța cum să iertăm efectiv *cine* era celălalt ca persoană.” Pentru a ierta în acest fel și pentru a manifesta față de membrii familiei noastre iertarea lui Hristos trebuie să avem întotdeauna ca preocupare centrală și ca model modul în care ne iartă Dumnezeu pe noi prin Hristos (Efeseni 1:7).

COMENTARIU

Scriptură

Predica de pe Munte este o expunere pe tema sfințeniei, o învățătură etică perfectă, considerată „Manifestul Împărăției cerului”. Un manifest declară intențiile și obiectivele unei mișcări sau ale unei guvernări. Natura și caracterul Împărăției lui Isus sunt prezentate elocvent în cea mai cunoscută predică a Sa. Ea servește și ca o bogată resursă de sfaturi de înțelepciune pentru familie. Principiile Împărăției sunt prezentate în cadrul relațiilor, de aceea, ele se aplică la relațiile de familie.

Studiul se referă la sfatul lui Hristos: „Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău” (Matei 7:5), ca la un principiu de evitare a conflictului. Versetul și pasajul întreg sunt, probabil, cea mai greșit folosită dintre toate învățăturile date de Isus. Să reflectăm mai mult asupra ei.

Dacă există vreo expresie în Scriptură care să se impregneze în arsenalul verbal al culturii occidentale și să fie cunoscută atât de creștini, cât și de oamenii seculari deopotrivă, atunci aceasta este: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați” (Matei 7:1). Acest aforism este, desigur, contextul pentru ceea ce spune Isus despre „bârne” și „ochi”. Din nefericire, expresia aceasta a fost cooptată de concepția relativistă despre lume și folosită aproape întotdeauna pentru a opri pe cineva de la a spune că altcineva face ceva greșit, ceea ce, desigur, ar însemna „să judece” acea persoană. Păstrând această discuție în contextul relațional, căsnițiile nu ar merge prea departe, sau ar fi sever afectate, dacă judecați de genul corect/greșit, bine/rău, iubitor/niubitor sau folositor/nefolositor nu ar putea fi emise în mod regulat fără invocarea faimosului: „Nu judeca!” pentru a stopa orice dialog. Oricine este cât de cât familiarizat cu Biblia sau cu învățăturile lui Isus știe că invocarea acestor cuvinte ale Sale în astfel de cazuri nu constituie aplicarea lor potrivită. Așadar, care este aplicarea lor potrivită? Cum ar putea fi ele cheia prevenirii și poate chiar a rezolvării conflictelor, mai ales în familie?

Poate că, pentru a înțelege pasajul din Matei 7:1-5, este bine să încercăm să ne imaginăm tabloul prezentat de Isus. Nu este vorba despre negarea existenței problemelor în familie (a altora sau a noastră). Problemele de mărimea unei „bârne” (δοκός: scândură de lemn de

mărimea celor care alcătuiau dușumeaua din Templul lui Solomon, 1 Regi 6:15, în *Septuaginta*) sunt imediat remarcate. Dar aici Isus pune accentul pe contrastul izbitor. Cei care au probleme mari, „bârne”, îi mustră pe cei care au probleme mai mici, pe care Isus le compară cu paiele. Și fac lucrul acesta într-un mod ipocrit (Matei 7:5). Acest mod de a proceda este distrugător pentru relații – ca acela care comite un păcat flagrant, poate într-o atitudine de negare totală, să atace o greșeală minusculă la altul, poate detectată „microscopic”. Adesea, cea mai bună cale de a-ți ascunde propriile greșeli este aceea de a-i ataca vehement pe alții pentru ale lor. Acest comportament este rețeta dezastrului în relații, inclusiv în căsătorie și în familie.

În mod uimitor, Isus ne dă speranțe că ambele persoane pot sta una în fața celeilalte ca să-și curețe ochii reciproc. Această speranță este vestea bună pentru relațiile dintre soți și soții, dintre părinți și copii sau dintre frați. Problemele noastre, neînțelegerile sau păcatele noastre nu trebuie să aibă ultimul cuvânt în subminarea relațiilor noastre unii cu alții. Conflictul nu trebuie să ajungă să mistuie totul în jur, ci este nevoie să ascultăm porunca lui Isus: „Scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău” (Matei 7:5). Iată, așadar, atitudinea care previne și rezolvă, atunci când conflictul amenință relațiile: (1) Înainte de a te referi la problemele altuia, trebuie să fii conștient că tu ai probleme *mai mari* decât cele pe care vrei să le corectezi la celălalt. (2) Cere-i celuiilalt să îți arate „bârnelor” tale, pe care le-ai trecut cu vederea sau pe care le-ai negat. (3) Cere iertare pentru păcatele tale care, dacă sunt „bârne”, au provocat relației mai multe daune decât paiele celuiilalt, de care vrei să te ocupi acum. (4) Dacă lucrurile merg bine, poți întreba (Matei 7:7) dacă *acum* este momentul potrivit pentru a-ți exprima îngrijorarea pe care o ai în legătură cu creșterea și menținerea relației voastre. Sfatul lui Hristos, prezența Duhului Său și o atitudine smerită, însoțită de dispoziția de a învăța și de a schimba, vor fi de mare folos în prevenirea și rezolvarea conflictului. Atacul ipocrit și critic la adresa greșelilor celuiilalt va fi inefficient în a rezolva ceva și, probabil, doar va atrage același răspuns din partea lui. Isus știa acest lucru și, de aceea, ne-a avertizat: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați” (Matei 7:1).

Iertarea

Secretul, dacă putem spune astfel, de a deveni un om iertător este să trăiești ca un om iertat: „Fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4:32). A accepta la nivel intelectual că Dumnezeu ne-a iertat nu este același lucru cu a trăi efectiv o viață de om iertat. Nicăieri în Scriptură nu este mai izbitoare această diferență decât în renumita parabolă a robului neiertător (Matei 18:23-35). Robul neiertător (iertat de zece mii de talanți) nu și-a însușit realitatea iertării pe care el însuși o primise nici măcar într-o măsură suficientă încât să-l determine să-i ierte semenu-lui său o parte infimă din această valoare (o sută de dinari). El auzise că a fost iertat, poate chiar crezuse, dar aceasta nu devenise o trăsătură caracteristică a vieții lui și a modului de a-i trata pe ceilalți. Dacă vrem ca iertarea să se reverse ușor și generos între membrii familiei, este nevoie ca iertarea lui Dumnezeu pentru noi să fie caracteristica determinantă a vieții, care să ne influențeze atitudinea față de cei din jur.

Ca urmare, pentru a trăi ca un om iertat trebuie să ne adresăm persoanei pe care, de obicei, ne este cel mai greu să o iertăm (adică nouă înșine). Nimeni nu subliniază gândul acesta mai bine decât o face Brennan Manning: „Isus ne spune să-i iertăm pe toți cei pe care îi cunoaștem. ... Chiar în acest moment există cineva care ne-a dezamăgit și ne-a rănit, cineva care ne produce întotdeauna neplăceri și față de care suntem mai irascibili, mai lipsiți de răbdare, mai neiertători și mai dușmănoși decât am îndrăzni să fim față de oricine altcineva. Acea persoană suntem noi înșine. Adesea, suntem atât de sătui de noi înșine! Suntem nemulțumiți de mediocritatea noastră, revoltați de inconsecvența noastră, plictisiți de monotonia noastră. Niciodată nu l-am judeca pe vreunul dintre ceilalți copii ai lui Dumnezeu cu severitatea excesivă și cu asprimea cu care ne zdrobim pe noi înșine. Isus a spus că trebuie să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Dar trebuie să fim la fel de răbdători, de blânzi și de plini de compasiune față de noi înșine cum încercăm să fim față de semenii noștri, străduindu-ne să-i iubim.” – *The Signature of Jesus*, p. 162. Sau, așa cum întrebă Francis MacNutt: „Dacă Domnul Isus Hristos te-a spălat în sângele Său și ți-a iertat toate păcatele, tu cum îndrăznești să refuzi să te ierți?” – *Ibidem*, p. 101

Așadar, putem fi încurajați de minunata asigurare că, prin Hristos, noi suntem iertați deplin. Dacă Duhul Sfânt ne imprimă acest adevăr în adâncimile sufletului, vom fi capabili să ne iertăm în mod autentic unii pe alții. Înțelegerea acestui lucru este cheia prezenței păcii în familiile noastre.

APLICAȚIA

În ciuda a tot ce s-a spus, teologic și practic, despre iertare în biserica creștină, iertarea autentică este încă greu de găsit în anumite situații. Avem tendința de a ne ține cu mâinile încleștate de rănilor trecutului, mai ales dacă au rămas nerezolvate. Discutați în grupă câteva strategii prin care putem să lăsăm trecutul și amintește că ranchiuna și resentimentele îi fac rău doar celui care le nutrește, nu și celui împotriva căruia sunt nutrite. Iată o parabolă antică în care este subliniat acest adevăr:

Doi călugări (unul tânăr și unul bătrân), în drum spre mănăstirea lor aflată sus pe munte, au întâlnit o femeie care se străduia să traverseze un pârâu cu ape repezi. Având în vedere jurământul strict al călugărilor de a nu se atinge de vreo femeie, cel tânăr a presupus că vor trece pe lângă ea fără să o bage în seamă. Dar călugărul bătrân a luat-o pe femeie în spate, a trecut-o pârâul și a lăsat-o jos pe malul celălalt. Călugărul cel tânăr s-a simțit indignat de această atitudine a colegului său mai vârstnic, dar, timp de câteva ceasuri, până când au ajuns pe vârful muntelui, la mănăstire, s-a abținut să obiecteze în vreun fel. Însă acolo a explodat: „Cum ai putut să calci jurământul și să o duci în spate pe femeia aceea?” Călugărul bătrân i-a răspuns: „Este adevărat: eu am purtat-o în spate cât am trecut-o peste pârâu, dar tu ai purtat-o tot drumul până aici.”

Creștinii nu trebuie să poarte povara resentimentelor sau a lipsei de iertare. Domnul este pe deplin în stare să poarte păcatele întregii lumi; nu are nevoie de ajutorul nostru.